urme pe zăpadă și gheață

Adevăratele orizonturi ale schiului

Un lucru este cert ! Schiul cunoaște an de an tot mai mulți adepți. El tinde să intre în cotidianul tuturor, devenind un obiect de consum ca oricare altul și a încetat de mult să fie numai un apanaj al schiorilor prin vocație.

În ce constă această sursă, acest magnet care polarizează în jurul său atîtea căutări, atîtea pasiuni, atîtea satisfacții ? Abia a nins și pîrtiile sînt pline. Privesc uimit acest impresionant spectacol uman desprins din măreția peisajului Bucegilor, Poienii sau Clăbucetului. Cît colorit, cîtă lumină în zîmbetul care transfigurează fețele, cît optimism și robustețe în rîs și chiot amplificate de ecou, cîtă rîvnă și ambiție la cei care, cu migală de plugar, urnesc „plugurile", a căror lame desțelenesc grațios zăpada imaculată ; cît soare și seninătate pe frunțile virstnicilor, cîtă mîndrie și încredere în privirea celor care aburind de efort termină o întrecere...

O emoționantă simbioză, o adevărată metamorfozare în banca de studii a schiului care șterge virstele. Un tumult clocotitor de veselie, energie și optimism.

„Acest sport divin — spune Demostene Botez, în care omul are realități de pasăre ce planează peste coborîșuri de munte, și satisfacția vitezei care amețește și înalță, ține tot atît de turism pe cît de sport propriu zis. El nu necesită mișcări limitate în cadrul unui joc organizat, sau pe suprafețe reduse. Nu este ca hocheiul care-i sport cu regulă și disciplină ; nu este nici ca patinajul care înseamnă filigran tehnic și flori tăiate în cristal de gheață, pe cîțiva metri pătrați, undeva, între niște ziduri urbane.

Schiul înseamnă victorie asupra asprimii naturii, înseamnă beție de aer și de peisaj. Prin el poți cuceri aprigul vis alb al muntelui de pe care te poți arunca elastic și estetic ca dintr-un cer cu nori albi scoborînd vertiginos, cu zvicniri de aterizare, între vile locuite de oameni.

Schiul e un sport al voinței și al spiritului, nu numai al mușchilor și al văzului. În schi, omul găsește dezvoltarea și întărirea armonioasă ale celei mai complete și mai nobile însușiri".

Schiul înseamnă și o educație a felului cum privim și observăm lucrurile, a acuității percepțiilor noastre. El ne învățește cunoașterea muntelui, a legilor și tainelor sale și numai în asemenea împrejurări omul se descoperă pe sine. **Blaga se exprima atît de plastic : „Numai pe tine te am, trecătorul meu trup,**

. . . . . .

Dați-mi un trup
Voi munților,
Mărilor,
dați-mi alt trup să-mi descarc nebunia în plin."

Și dacă omul are realități de pasăre și luciri de aștri căzători, el își descoperă energia și vigoarea în perpetua regăsire cu solul : — intimitatea restabilită cu Materia, originea tuturor lucrurilor și a Omului. Virajele, opririle sau accelerările, contravirajele, desprinderile sau jocul de muchii, această țîșnire sau zvîcnire care mimează admirabil săritura mingii și „nervul" celor putere, această reluare a contactului cu solul în plină senzație de alunecare sau plutire, această realitate a solidului — prezența zăpezii în care înoți — ce simbol minunat al forței, al robustețel, al certitudinii schiorului. Arbore mobil, cu rădăcini elastice !

Iată adevăratele sensuri ale schiului. Și nu întîmplător. Simone de Beauvoir, fascinată de schi, nu ezita să scrie în memoriile sale : „Aș da premiul Renaudot pentru a ști cristiania ușoară".

Pentru ce vrem să scoatem în relief valoarea etică și morală a acestui sport ?

Pentru ce vrem să enumerăm (ce puțin am reușit !) avantajele practicării lui ?

Pentru că mulți, din păcate încă mulți, văd în sport, în genere, o pierdere de timp (vai !), iar în schi îndeosebi o „sabie a lui Damocles".

Pentru că adeseori, preocupați ca în trei, patru zile, o săptămînă de concediu să învățăm totul, dar absolut totul, șerpuind elegant ca acei balerini ai zăpezii — schiorii de performanță —, nu ne îngăduim nici măcar o clipă de răgaz, acolo sus la capătul telefericului pentru a scruta zările.

Pentru că în taberele de munte, în dorința de a căpăta „condiția fizică" atît de necesară atleților, boxerilor sau fotbaliștilor, preferăm de multe ori „mișcarea" în loc de schi (cît îi admir pe Bebe Vernescu, Mihaela Peneș, Sandu Popescu sau Gh. Popa, pe Carol Corcek, Remus Drăgușanu sau Lia Manoliu).

Pentru că viteza de bolizi cu care tocăm kilometri de coborîre și înghițim mănșe de slalom ne absoarbe toate preocupările.

Pentru că tot acest domeniu care scapă din păcate literaturii trebuie să-l explorăm și să-l experimentăm noi înșine. Așa cum spune **Frederico Garcia Lorca :**

„Ce-ți spun despre schi ?
Ce-ți spun despre acest nor,
acest cer, această zăpadă ?
Să le vezi, să le vezi, să le vezi și nimic mai mult."

Ion MATEI

ÎN ULTIMA ETAPĂ A TURULUI DIVIZIEI A

DERBYUL CAMPIONATULUI MASCULIN

Azi și mîine are loc etapa a XI-a, ultima, a turului campionatului diviziei A. Această a doua ediție a campionatului divizionar de popice este deosebit de disputată, echipele aflate în fruntea clasamentelor sînt de forțe sensibil egale și numai etapa de încheiere a primei jumătăți a competiției va decide, atît la bărbați cît și la femei, campioanele de toamnă. În campionatul masculin reuniunea de la Reșița, dintre formațiile clasate pe locurile 1 și II, Petrolul Ploiești și Olimpia Reșița, atrage, îndeosebi, atenția iubitorilor acestui sport. Echipa care va cîștiga partida va ocupa locul I. Formația ploieșteană are mai multe popice doborîte ca reșițenii (52721—51090) dar ambele au același număr de puncte, cîte 28. După calculul hîrtiei, băieții lui Micoroiu, care au și avantajul arenei proprii, sînt favoriți.

La femei, în fruntea clasamentului se află la egalitate de puncte Voința Tg. Mureș (28 p 24137 p.d.) și Voința București (28 p 23964 p.d.). Ambele echipe au meciuri relativ ușoare, deci și șanse de cîștig și astfel locul I va fi decis de numărul popicelor doborîte. Bucureștencele joacă pe arena Giulești cu Rapid (locul VI), iar mureșencele acasă cu Petrolul Ploiești (locul V). Iată și restul partidelor acestei etape : *MASCULIN — Gaz metan Mediaș — Voința Cluj, Constructorul București — Flacăra Cîmpina, C.S.M. Reșița — Rafinăria Teleajen, Voința București — C.F.R. Timișoara, Voința Tg. Mureș — Rapid București. FEMININ — Hidromecanica Brașov — Laromet București, Gloria București — Voința Constanța, U. T. Arad — Metrom Brașov și Voința Cluj — C.S.M. Reșița.*

O NOUĂ VARIANTĂ A... „TELEGRAMELOR"

. . . . . .

„20 octombrie 1969, nr. 136,
Clubul sportiv Medicina, către Federația română de volei : În urma aprobării transferului pe linie profesională, am depus la F.R.V., cu adresa nr. 126 din 7 octombrie 1969, cerere de transfer pe linie sportivă, însoțită de adeverința de înscriere la I.M.F. București.... La data de 16 octombrie Biroul federal a luat în discuție cererea cu privire la transferul jucătoarei Gabriela Popa, dar a lăsat-o în suspensie pînă la prezentarea dezlegării... Transferul jucătoarei pe linie profesională s-a făcut, printre altele, și pe considerentul că este componentă a lotului reprezentativ de volei și că, urmînd cursurile la I.M.F. București, **va putea participa la antrenamentele lotului fără a fi nevoită să lipsească de la cursuri...**

Semnează : vicepreședinte, conf. Oct. Bănățan, secretar și asist. Ludvig Hector"

„3 noiembrie 1969, nr. 143,
Clubul sportiv Medicina, către clubul Universitatea Cluj : Revenim la adresa noastră nr. 127 din 8.X.1969, prin care vă rugăm să aprobați dezlegarea jucătoarei Gabriela Popa pentru a fi transferată la echipa noastră... Fiind în cauză o sportivă componentă a lotului reprezentativ, a cărei nefolosire poate aduce însemnate prejudicii în pregătirea echipei naționale și ținînd seama de faptul că ea va activa tot într-o formație studențească, sperăm să găsim la dv. înțelegerea necesară... semnează : vicepreședinte, conf. Oct. Bănățan, secretar Ludvig Hector".

„27 noiembrie 1969, nr. 2006,
Clubul sportiv Universitatea Cluj, către clubul sportiv Medicina : — Confirmăm primirea adreselor dv. nr. 128 și 143, cerîndu-ne cuvenitele scuze, răspundem cu întîrziere prelungită... Între timp obiectul solicitărilor dv. a ajuns să preocupe și presa (nr. : Viața Studențească din 19 noiembrie), **imprejurare care ne-a constrîns să răspundem cu mai multă promptitudine** (n.r. în caz contrar ?...) ne luăm permisiunea a vă trimite un exemplar din adresa noastră, nr. 1991, **al cărei principal destinatar** este Viața Studențească (n.r. deci nici acum nu s-a considerat necesar un răspuns direct). Avem convingerea că divergența survenită, în mod nedorit între noi, datorită cazului Gabriela Popa, nu va afecta bunele raporturi ce există, pentru că, la un anumit nivel, chiar divergențele întăresc prietenille (!)... secretar : Titus Lucaciu".

„25 noiembrie 1969, nr. 1991,
Clubul sportiv Universitatea Cluj, către revista „Viața Studențească"... Gabriela Popa, în anul școlar 1968—1969 a intrat la facultatea de Medicină generală din Cluj și a activat în echipa noastră divizionară A de volei, care după cum este bine știut, a retrogradat în B... Pentru sobra apreciere a articolului, mulțumim, dar „bătrîna doamnă", prețuind florile, nu poate fi de acord să i se ia una din cele mai frumoase din grădină, pe care o cultivă cu pasiune și dragoste... Semnează : președinte club. prof. dr. doc. I. Ciobanu ; președintele secției de volei, Teodor Crăciun; secretar : Titus Lucaciu".

„2 decembrie 1969, nr. 172,
Clubul sportiv Medicina, către Ministerul Învățămîntului : ...Față de refuzul repetat al clubului universitar Cluj, pe care îl considerăm nelntemeiat și neprincipial, apreciem că rezolvarea problemei trebuie să fie soluționată de către M.I., în conformitate cu interesele activității sportive studențești și naționale... Menționăm că posibilitatea întoarcerii studentei Gabriela Popa la Cluj nu mai este de actualitate, întrucît termenul de transferare pe linie de învățămînt a expirat la data de 30 septembrie... Semnează : aceiași".

. . . . . .

V-ați dat seama, stimați cititori, că de la începutul campionatului și pînă în prezent G.P. nu a susținut nici o partidă. Este oare firesc ca o sportivă, componentă a lotului național, să stea în afara activității competiționale, numai pentru satisfacerea unor capricii ? Răspunsul e categoric : NU.

La cele spuse pînă acum considerăm necesar să adăugăm următoarele : pe linie profesională ea a obținut transferul fără nici o dificultate (documentele pe care le posedăm atestă acest lucru) ; din foile de arbitraj reiese că meciul Ceahlăul — Medicina din campionatul trecut, invocat drept cauză principală a retrogradării echipei „U", a fost PIERDUT de bucureștence și nu cum se afirmă în una din adrese. De ce se încearcă atunci inducerea în eroare ? (aici am mai putea adăuga și altele) ; de asemenea și faptul că se scuză (fără dovezi palpabile) aceeași retrogradare prin pierderea meciului retur, ni se pare nefundamentată și riscantă. De ce s-a ajuns în această situație ?; de ce numai la sesizarea presei s-a dat răspuns celor 2 adrese ?; cui credeți că ajută aceste disensiuni „care întăresc prieteniile"? Voleiului, în nici un caz !; de ce aceste disensiuni între 2 cluburi studențești (!!), care în loc să colaboreze, fac un deserviciu voleiului?; de ce este necesar ca să treacă un an (de inactivitate) pentru ca Gabriela Popa să poată juca, totuși, la echipa pentru care a optat ?

Nu negăm faptul că, prin plecarea ei, formația clujeană a pierdut mult, dar ne îndoim că G.P. va găsi în divizia B climatul competițional pentru o jucătoare de națională (contraargumentele devin neconcludente, dacă analizăm cu atenție nivelul calitativ al jocurilor).

Este timpul să se renunțe la „pasiunile" rău înțelese. După părerea noastră, situația, în forma actuală, a devenit intolerabilă. De adrese, cu și fără argumente, după cîte se vede nu ducem lipsă. De măsuri eficiente, însă da. Le așteptăm, cît de curînd, pentru că urmează o nouă perioadă de transferări.

Emanuel FANTANEANU

VIRGIL LUDU

SPORTUL ȘI ARHITECTURA

Încă din antichitate, sportul a făcut din arhitecți mari constructori. Fără să fie una din cele șapte minuni ale lumii antice, totuși Olimpia este considerată, de două milenii și jumătate, una din mărețele construcții ale Eladei.

Templul cu statuia înaltă de 14 m a lui Zeus, făurită de Fidias din aur și fildeș, stadionul, hipodromul — iată o realizare neegalată, comparînd progresul tehnicii chiar cu cel de azi.

Dar nu numai lăcașul Jocurilor Olimpice era destinat sportului, ci deopotrivă și mai ales gimnaziile și palestrele. Aceste clădiri întruneau sălile de exerciții și jocuri, curtea interioară cu nisip pentru luptători și atleți.

Mai sînt amintite în lumea vechii Grecii și apoi la romani și în Spania, hipodromurile de corridă. Impresionant rămîne, chiar așa cu zidurile năruite de ani și întîmplări, marele circ al Cezarilor, loc de dîrze și sîngeroase dispute : Coloseumul din Roma. Capacitatea lui, uimitoare, pentru acele vremi : 100 000 de locuri. Gîndiți-vă că astăzi aproape toate stadioanele mari din lume nu au mai mult de atît !

Cum știm, sportul, înfruntînd și învingînd prejudecăți, renaște în a doua jumătate a secolului al 19-lea. Este începutul construcțiilor sportive de tot felul.

Mai întîi terenuri, săli, stadioane, piscine, trambuline de schi. Apoi, din 1896, stadioane olimpice (cel dintîi, stadionul de marmură albă de 60 000 de locuri de la Atena), sate olimpice, baze complexe pentru box și lupte, natație și jocuri sportive.

La întrecerile olimpice de artă, alături de literatură, muzică și plastică se vor da premii și pentru arhitectură. Interesant, că în 1924, la Paris, primește o medalie de argint, pentru proiectul unui stadion, arhitectul ungur Alfred Hajos, același care cu ani înainte, în 1896, la Olimpiada de la Atena, cucerise la 100 m și 1 200 m înot două medalii de aur la concursul desfășurat nu în bazin, ci chiar în apele Mării Ionice !

Arhitectura sportivă este un gen aparte, care cere pricepere, pasiune și, în plus, o oarecare experiență sportivă. Ea trebuie totdeauna să îmbine armonios tradiția arhitectonică națională cu stilul modern și cu noutatea materialelor de construcție. După J.O. arhitectul japonez Kengo Tange a fost propus de C.I.O. cu un premiu special pentru lucrările sale excepționale de la piscina olimpică și gimnaziul național.

Doi arhitecți G. și T. Chițulescu au scris o carte despre „Monumentele celebre ale antichității" în care prezintă piramidele, statuia lui Zeus, farul din Alexandria, grădinile suspendate din Babilon, templul zeiței Artemis din Efes, mausoleul din Halicarnas, colosul din Rhodos.

Ar fi ispititor de scris o carte despre „Construcțiile sportive celebre ale lumii moderne", din care credem că nu ar lipsi : stadionul Maracana de 220 000 de locuri, din Rio de Janeiro, baza complexă Lujniki (stadion de 103 000 locuri, sală de 15 000 locuri, piscină pentru 13 200 spectatori, hotel sportiv pentru 400 persoane), sala Madison Square Garden din New York (una din cele mai mari săli acoperite din lume, 30 000 locuri), trambulina de schi de la Obersdorf pentru săriturl de 140—160 metri, satul olimpic al Olimpiadei de la Tokio, capabil să ofere găzduire la mai mult de 6 000 de sportivi, precum și alte multe construcții îndrăznețe și renumite prin capacitatea sau stilul lor.

A OPTA ARTĂ

Dintre lucrările vechi, premiate la întrecerile olimpice de artă de la Stockholm, Anvers, Paris, Amsterdam le amintim pe cele mai însemnate. Așa este întîiul proiect de stadion modern, planul unui institut de educație fizică, proiectul stadionului din Monte Carlo, construcția unui parc sportiv.

Și la noi în țară arta arhitecturii a adus sportului daruri măreție, pînă mai ieri nici măcar visate : Stadionul 23 August, Parcul Dinamo, Sala și bazinul Floreasca, Complexul sportiv de vară și de iarnă Poiana Brașov, stadionul din Constanța și cel din Timișoara.

Pretutindeni, noile construcții se îmbină în splendid decor vegetal cu statuetele, basorelieffurile și frescele plasticii sportive. În viitor îl vedem pe arhitectul Ascanio Damian, fost mare și pasionat jucător de rugby, primind un premiu internațional pentru o interesantă și originală lucrare sportivă.

Concepția actuală a orașelor-grădini nu poate exclude parcurile, spațiile verzi, stadioanele. Orașele noi trebuie să însemne lumină, spațiu, bucurie, tinerețe.

În timpurile noastre toate continentele lumii, cu aproape toate popoarele lor, își string mîinile pașnic în întrecerile olimpice. Aceasta pe planeta noastră, pe Pămînt.

Dar omul, curînd, va poposi și în celelalte planete. Să nu vă mirați, oameni, dacă veți auzi în anul 2 000 de întreceri interplanetare. Arhitecții să fie pregătiți. Jules Verne ne-a învățat că nimic nu este științifico-fantastic, ci științifico-realizabil.

Pe cînd primul stadion planetar și primele recorduri mondiale imponderabile ?

ÎNDRĂZNEALĂ!

După recomandarea încurajatoare a profesorului Virgil Ludu, vin să mă prezint în acest ziar că a opta artă, sportul. Speriată de „ce o să zică lumea", încerc timid să mă explic.

Am apărut treptat cu începutul existenței oamenilor, împreună cu celelalte arte, mai puțin cinematograful, sora noastră mai mică.

Emoțiile mele estetice au inspirat pe egipteni să mă fixeze în basoreliefuri, pe greci să mă sape în marmura statuilor, pe japonezi să mă picteze pe stampe.

Am trăit izolat și pe apucate, concepția oamenilor nu era pregătită să mă primească și să mă aprecieze la justa mea valoare. Am reapărut acum mai puternic, se vede că utilitatea mea este legată de evoluția tehnică a societății.

Astăzi trăiesc pe picioarele mele. Am templele mele cu peste două sute de mii de locuri, am publicul meu cel mai fanatic din lume, am ziare proprii, cărți, am idolii mei adorați de oameni alături de idolii celorlalte arte.

Mă dezvolt ca celelalte arte, luptînd în timp și în spațiu, adepții din fiecare țară, din fiecare continent, înfrățindu-se în idei.

Ce este nou și deosebit în arta mea ? Faptul că emoția estetică este neprevăzută, durează numai o clipă și aceeași nu se mai repetă.

Am apărut acum mai puternică, impusă de tînăra generație. Știu că „bătrînii" vor zîmbi de îndrăzneala mea. Mi-au spus și celelalte arte că la fel s-a zîmbit la apariția lor : muzica, pictura, teatrul. Așa este viața !

Eu am să aștept ca tineretul, care m-a impus, să îmbătrînească și atunci în lume nu voi mai întîlni zîmbete. Veți vedea că peste ani, nimeni nu se va mai întreba dacă sînt sau nu o artă.

A OPTA ARTĂ, SPORTUL
p. conf. D. COLIBAȘI

După turneul handbaliștilor români

CALITĂȚILE TEHNICE ȘI VALOAREA TACTICĂ ȘI-AU SPUS ȘI ELE CUVÎNTUL

Precizam într-un articol anterior că la baza victoriilor obținute de handbaliștii români în turneul lor din Elveția, R. D. Germană și Cehoslovacia a stat sudura morală a echipei, capacitatea generală de mobilizare a voinței, optimismul robust care a determinat depășirea cu ușurință a momentelor dificile. Desigur că nu se pot trece doar în contul acestor calități bunele rezultate de la Berlin, Ostrava, Berna sau St. Gallen. Aruncînd în aceste dispute aspre, în care adversarii au fost neiertători, doar atu-urile de ordin moral, selecționata masculină de handbal a României ar fi sucombat din punct de vedere sportiv, poate frumos sau demn, dar oricum ar fi înclinat iremediabil steagul.

De aceea, este lesne de înțeles că în conturarea acestor succese un rol major l-au jucat și armele tehnice și tactice folosite cu multă finețe de reprezentanții noștri. Înainte de a vorbi despre aceste arme, se cuvine însă să consemnăm ca un lucru la fel de important, că folosirea lor s-a făcut ordonat, încadrate fiind într-un plan de joc cu judiciozitate stabilit de antrenorii N. Nedef, E. Trofin și O. Vlase, înaintea fiecărei partide. În acest sens pericolul, marele pericol — de altfel prezent, din păcate, în alte evoluții ale reprezentativei noastre — era acela că, furați de ritmul partidei sau de răsturnările de scor, jucătorii vor uita repede indicațiile primite, ieșind din coordonatele orientării tactice. Și atunci, mecanismul echipei se deregla, funcționînd astmatic, pe moment, întîmplător și, deci, fără eficacitate. De această dată — și în mod deosebit în ultimele trei meciuri, adică cele cu R. D. Germană și Cehoslovacia — această frecventă defecțiune n-a apărut, disciplina tactică înscriindu-se astfel pe primul loc printre armele folosite de jucătorii români în lupta pentru victorie.

Pe acest fond solid al respectării cu strictețe a principiilor de joc elaborate cu grijă înainte și, uneori, schimbate pe parcurs de antrenori în funcție de comportarea adversarului, echipa română a putut să-și pună mai bine în valoare calitățile tehnice și tactice individuale. Acest lucru s-a văzut mai clar în organizarea sistemului defensiv. Aici, prezența în centru a unor jucători masivi (Gruia, Chicidt, Guneș, Licu) care s-au deplasat tot timpul cu brațele pe direcția atacului advers, acoperind excelent poarta, a determinat anihilarea, în unele perioade aproape în totalitate, a tendințelor de finalizare adverse. De un mare ajutor în acest sens a fost și jucătorul care acționa în fața liniei de apărare a echipei noastre, în speță Samungi. Atent, plasîndu-se rapid și inteligent în circulația de la 9 m a handbaliștilor din reprezentativele R. D. Germane și Cehoslovaciei, evitînd blocajele și intervenind oportun în fracțiunile de secundă premergătoare șuturilor lui Senger, Ganschow, Rost (R.D.G.), Duda, Bruna, Havlik, Satrapa (R.S.C.), Samungi a contribuit, alături de întreaga echipă la reducerea simțitoare a numărului de goluri primite de selecționata română. La acest lucru un aport, și nu minor, au avut portarii, și în mod special Penu, excelent la Berlin și în primul meci de la Ostrava.

În ce privește acțiunile ofensive constatările sînt, de asemenea, pozitive în general, echipa manifestînd maturitate și, mai ales, o capacitate deosebită de a schimba rapid mijloacele de finalizare în funcție de „răspunsurile" pe care le dădeau adversarii la problemele ce le punea orientarea tactică a formației române. Din acest punct de vedere turneul a fost extrem de util, deoarece valoroasele reprezentative ale R. D. Germane și Cehoslovaciei (campioană a lumii) au dat „răspunsuri" uneori surprinzătoare, aplicînd, sau încercînd să aplice, soluții tactice interesante. De pildă, handbaliștii din R. D. Germană au jucat în apărare foarte avansat, supraveghind cu precădere pe Gruia, acest mare realizator al selecționatei noastre. Prin plasament și ieșiri oportune jucătorii din R.D.G. au blocat cursele lui Gruia, încercînd să-l izoleze (fără a-l marca strict „om la om"), să-l împingă cît mai lateral, pentru ca eficacitatea șuturilor sale să se reducă. A fost momentul de cumpănă al partidei, cînd formația gazdă s-a detașat (4—1, 5—2) Au intervenit prompt însă ceilalți realizatori (Chicidt — 1 și Guneș — 2 goluri), ceea ce a descumpănit siguranța cu care acționau gazdele în defensivă. Apoi, în repriza secundă, cînd în apărare echipa R.D.G. a avansat mai mult, și-au spus cuvîntul în primul rînd Gațu și apoi ceilalți „spiriduși" : Oțelea sau Goran. Numai așa „sectorul" masiv al formației noastre s-a putut impune cu autoritate : Gruia — 6, Guneș 3, Chicidt — 2 goluri, asigurînd o victorie realizată mai mult pe plan tactic, decît fizic.

De asemenea, este de menționat faptul că în al doilea meci de la Ostrava, Gruia a fost marcat, într-o disperată încercare de a-l anihila, „om la om" de o manieră evident neregulamentară (Kavan, cel ce a primit această ingrată sarcină, a și fost de două ori eliminat din joc, deși el ar fi trebuit scos definitiv de pe teren !), ceea ce a pus probleme dificile formației noastre. Cu atît mai dificile cu cît atît Guneș (2 goluri) cît și Chicidt (nici un gol) nu și-au mai făcut simțită prezența în măsura în care era nevoie. Ceilalți, să zicem așa, „mărunții" (Gațu, Popescu, Oțelea, Samungi), n-au putut din acest motiv, să fructifice cu eficiență toate acțiunile ofensive de care a beneficiat echipa română.

În concluzie, se poate afirma că alături de valoarea de necontestat a unității morale și de voință, în balanța victoriilor înregistrate de handbaliștii români în acest turneu a stat și valoarea lor tehnică și tactică. Iar dacă brațul acestui imaginar cîntar care atribuie succesele nu s-a înclinat întotdeauna ferm de partea jucătorilor români, este pentrū că ei au manifestat unele carențe, nu puține și de loc de neglijat, dacă avem în vedere apropiatul campionat mondial. Despre acestea, însă, într-un articol viitor.

Călin ANTONESCU

Mereu în actualitate, mereu bine informat în toate domeniile de activitate, cu un televizor VENUS.
Informație — divertisment — cultură.

TELEVIZORUL Venus E·47·682

— Receptor multicanal, ecran cu diagonala de 47 cm, prezentat într-o elegantă casetă furniruită, cu o linie modernă asimetrică.
— Mare stabilitate în funcționare, imagine și sunet de calitate.
— Prețul este de 3 400 lei. Se poate cumpăra și cu plata în 8—12 rate lunare, cu un aconto de numai 600 lei.

(3256)

UNDE MERGEM?

AZI

BASCHET: *Sala Floreasca*, de la ora 8 și de la ora 15, „Cupa federației" la minibaschet ; *sala Giulești, de la ora 17 :* Rapid — Politehnica Galați, Voința — ICHF, meciuri în cadrul diviziei masculine A.

POPICE. *Arena Giulești, de la ora 16 :* Rapid — Voința ; *arena Gloria, de la ora 16 :* Gloria — Voința Constanța, meciuri în cadrul diviziei feminine A.

TENIS DE CÎMP. *Sala Steaua, de la ora 9 la ora 20,* „Cupa 30 Decembrie".

MÎINE

VOLEI. *Sala Giulești, ora 9,30 :* CPB — Farul Constanța (fem. A).

BASCHET. *Sala Giulești, de la ora 10,30 :* Politehnica — Comerțul Tg. Mureș (masc. A) ; *sala Floreasca, de la ora 8 și de la ora 15,* „Cupa federației" la minibaschet.

POPICE. *Arena Voința, de la ora 8 :* Voința — CFR Timișoara ; *arena Constructorul, de la ora 8 :* Constructorul — Flacăra Cîmpina, meciuri în cadrul diviziei masculine A.

TENIS DE CÎMP. *Sala Steaua, de la ora 9 la ora 20 :* „Cupa 30 Decembrie".

PARADĂ-RIPOSTĂ

LA SFÎRȘITUL SEZONULUI COMPETIȚIONAL

Finala campionatelor naționale de juniori a încheiat zilele trecute suita concursurilor de tineret desfășurate în această toamnă și, totodată, programul competițional al anului. În sala Progresul din Capitală și-au dat întîlnire 130 de sportivi din țară (toți sub 21 de ani) spre a-și disputa cele 4 titluri de campioni. Am văzut patru finale care ne-au furnizat surprize de proporții, răsturnări spectaculoase de situații, baraje nenumărate, decepții și remarcabile salturi calitative, evoluții îmbucurătoare, toate făcînd din aceste finale un concurs frumos și pasionant.

Am văzut, la floretă băieți, o finală omogenă la un ridicat nivel tehnic, în care cinci din cei șase trăgători au trecut, pe rînd, pe lîngă titlu închipuindu-se pe podium surîzînd medaliei de aur și în care, pînă la urmă, a învins cel cu nervii cei mai tari : Aurel Ștefan.

A fost o finală în care s-au detașat net bucureștenii, luîndu-și, astfel, o revanșă asupra floretiștilor orădeni, care, cu o săptămînă înainte, se impuseseră ca echipă, adjudecîndu-și, în final, „Cupa Speranțelor". Aceasta este, de altfel, și proba care, ca valoare tehnică, merită nota cea mai mare, la obținerea căreia au contribuit substanțial cei trei reprezentanți ai clubului Progresul București.

Proba de floretă fete a adus cea mai surprinzătoare cîștigătoare, pe Magda Bartoș, care în finala junioarelor mici s-a mulțumit cu bronzul, iar în fața celor mari s-a impus de o manieră impresionantă. În ciuda celor numai 15 ani, ea a dominat finala cu siguranța unei experimentate, pierzîndu-și controlul (dar nu și fermitatea) doar în ultimul asalt, cînd a văzut titlul la un pas, și relaxîndu-se, în lacrimile bucuriei copilărești, numai după ultimul „halt" rostit de arbitru. Am mai remarcat, aici, două debutante în finala probei cu o pregătire tehnică demnă de luat în considerație : Ecaterina Fenyes și Elisabeta Doară și nu pot trece cu vederea eliminarea Evei Lenghel și evoluția dezorientată a Adrianei Moroșanu.

Am remarcat în finala de spadă forța de luptă și dîrzenia craioveanului Constantin Duțu ; tehnica frumoasă a lui Gabriel Berey care, alături de Anton Pongrat, vine să demonstreze existența unei reale școli de spadă în orașul de pe Mureș, în fine tinerețea și calitățile lui Paul Szabo, de care sînt sigur că se va mai vorbi în curînd.

Am văzut, cîștigînd titlul de campion la sabie, pe Dan Irimiciuc, în ultimul său an de juniorat, după o dispută aprigă și un baraj în trei cu Adrian Creițaru, cel mai tehnic și echilibrat om al finalei și cu Dan Popescu care, se pare, i-a facilitat victoria. Toți trei, împreună cu Șerban Vlad, au demonstrat posibilități tehnice de certă perspectivă, într-o finală în care Bucureștiul n-a reușit să strecoare nici un reprezentant.

Ceea ce reiese, îmbucurător, după desfășurarea acestor finale, este faptul că tineretul care a evoluat vine să infirme părerea unor sceptici, care consideră că scrima românească s-ar afla într-un impas datorită slabei pregătiri a schimbului de mîine, acesta nefiind în situația de a asigura în continuare poziția frumoasă cîștigată. Dacă voi adăuga la aceasta și evoluția din „Cupa Speranțelor" și faptul că din campionatul de calificare au promovat în divizia B patru formații cu media de vîrstă între 16 și 17 ani, hotărît totul vine să demonstreze că avem frumoase perspective pentru viitor, în ce privește înlocuirea actualei generații, la aceeași valoare. Numai că pentru asta ar fi necesar ca Drîmbă, Mureșanu, Vicol, Szabo și celelalte figuri consacrate să-i poată întîlni mai des pe acești tineri, pentru a contribui la dezvoltarea experienței lor de concurs. O dată pe an, este extrem de puțin.

Un alt aspect mai mult decît îmbucurător, demn de remarcat aci, este atmosfera de entuziasm, disciplină și sportivitate, care a caracterizat finalele. Mi-a făcut plăcere să văd pe antrenorul Andrei Kacuks oferind, cu căldură, cheia pentru strîns mînerul unui adversar al elevului său, pe Puiu Burlea sărutînd și felicitînd sincer pe Aurel Ștefan după victorie și, în general, pe sportivi împrumutîndu-și arme și înțelegîndu-se într-un limbaj de sănătoasă concepție sportivă. Cu atît mai disonante au apărut aspectele — izolate de altfel — furnizate de Suzana Saplontai, prin absența de la festivitatea de premiere și de Gabriel Ursovici, prin excesivitatea manifestărilor nervoase cu iz de vedetism, după consumarea finalei. Sper să fie numai trecătoare. În final, meritată felicitări pentru comportare, atît campionii cît și toți ceilalți participanți la această ediție a campionatelor, precum și toți antrenorii care i-au pregătit (fără nominalizări speciale) și-mi permit ca, abuzînd de amabilitatea redacției, să urez tuturor ca anul în care vom intra curînd să le aducă succese și mai mari.

Cornel GEORGESCU